

Одна особистість — два ювілеї

У січні 1994 року я повернувся в рідну Україну на однорічне стажування як старший радник з питань національної безпеки і оборони при Верховній Раді України та Міністерстві оборони України. Саме тоді навесні мені пощастило зустріти і заізнатися з гарною, приємною, інтелігентною і життєрадісною жінкою на ім'я Павла Іванівна Рогова. Із плином часу наша дружба закріпилася на довгі роки аж по сьогоднішній день. У нас обох були сприятливі характери, спільні зацікавлення та бажання с'як-так прислужитися у тогочасному процесі становлення та розбудови молоденької ще української держави. Як у Діккенса, то були добрі часи, і не такі добрі часи (парафраз С.О.).

Я пишу ці слова з нагоди двох взаємно пов'язаних видатних ювілеїв Павли Іванівни: перший — це десятиріччя від заснування та праці Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського (ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського), з якою пов'язане не тільки її ім'я і титул директора, але й її втілення і вдушення в цю будівлю і наукову інституцію; другий ювілей — це сорокаріччя творчо-професійної праці й діяльності ювіліантки.

Після закінчення однорічної служби в ролі радника у Києві я був змушений через особисті причини повернутися до США, де я від 16-го року життя навчався, виростав і працював. Але Україна, як «євшан-зілля», кликала мене повторно відвідувати її і продовжувати мою скромну професійну допомогу. Саме в курсі таких кількомісячних річних відвідин протягом понад десяти років я був свідком становлення і постійного розвитку ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського під вправним провідом Павли Іванівни: починаючи від корінного ремонту будівлі і через фізичне її устаткування та постійне збагачення бібліотеки новими фондами.

У цьому процесі Павла Іванівна виявила надзвичайні особисті якості: організаційний хист, винахідливість, копітку працю, професійну підготовку кадрів, позитивне вирішення складних проблем і стійкість у досягненні наміченої мети.

Ще до формального заснування ДНПБ України Павла Іванівна виконувала функції директора скромнішої бібліотеки — Цент-

ральної освітянської, що була в Будинку вчителя на Володимирській вулиці 57, яка згодом після заснування ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського стала її філією. Згадую про це, бо саме тут і в той період Павла Іванівна виявила ще інші цінні особисті якості — а саме культурологічний обсяг. Разом із виконанням своїх часто виснажливих бібліотечно-директорських обов'язків, вона брала активну участь у частих культурно-освітніх вечорах, була співорганізатором з неповторним Федором Погребенником презентацій нових творчих видань, читання поетичних творів та інше. Повна енергії, ентузіазму і привітливості, ось такою я й інші учасники цих вечорів запам'ятали її.

Мій скромний образ постаті Павли Іванівни не був би цілісний без згадки про її наукові здобутки: незважаючи на стомливу роботу при розбудові ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського і довгострокову денну роботу в бібліотеці, вона використовувала пізні години вечорів, хоч трішки залишків вільного часу й енергії, для написання публіцистичних і наукових статей до професійних чи літературних видань. А все це згодом завершилося дисертацією на тему «Педагогічні бібліотеки України (II пол. XIX — 20-ті рр. XX ст.)» і одержанням ступеня кандидата історичних наук. Я і зблизька, і через океан стежив за цими подиву гідними здобутками. Тому здалека вітаю Павлу Іванівну з подвійним ювілеєм і бажаю нашій непересічній особистості доброго здоров'я, поновлюючих сил, наснаги і творчого натхнення для нових успіхів у її праці на благо науки і українського народу.

*Степан Олійник,
доктор політології,
полковник Армії США (у відставці)*

Вашингтон, США
жовтень 2009 р.